

пушка, на ловъ за слонове, човѣкъ се чувствува малко по-сигуренъ, но *ловътъ на слонове съ саби* е колкото интересенъ, толкова и опасенъ. За такъвъ единъ ловъ, ето какво ни разказва пътешественикътъ Бекеръ“. (Глед. кар. № 7).

„Вървѣхме по пѣсъчлива долина, кждето имаше много дървета. Почвата бѣше като изорана отъ пресъхнали долчинки и рѣкички. Къмъ края на долината забелязахме дълбоки следи отъ голѣми слонове стѣпки. Негритѣ—ловци се наредиха така, че да бждатъ всѣки моментъ готови да нападатъ. Следъ малко, задъ единъ завой видѣхме единъ голѣмъ слонъ, които бѣше спокоенъ и, вѣроятно бѣ ходилъ на водолой при съседния кладенецъ. Бѣхме на около двадесетина крачки, когато слонътъ изведнѣжъ си издигна хобота, даде слухъ и трѣгна къмъ стрѣмния брѣгъ. Мѣстото не бѣше удобно за нападение: на всѣка крачка имаше ями, трапове, висока трева. Ние не нападнахме, и слонътъ се скри отъ очитѣ ни. Но това още не значи, че ние се отказахме отъ този добъръ ловъ. Водачътъ ни—Тагеръ, бърже възседна коня и се впуска по диритѣ на слона. Последвахме го всички. Слонътъ бѣше на стотина метра. Той бѣгаше, но като ни видѣ, спрѣ се, обърна се и полетѣ къмъ насъ.—Бжди готовъ и гледай да не се спънешъ о нѣкои камѣкъ, извика Тагеръ, като го настигнахъ. Слонътъ ни приближи и ние се прѣснахме на всички страни (Глед. кар. № 7). За мигъ голѣмото животно се спрѣ, силно запѣхтѣно, махаше хобота на лѣво и на дѣсно и, вѣроятно, избираше къмъ кого да се хвърли. Докато да разберемъ какво да правимъ, слонътъ съ яростъ се хвърли къмъ *Родаре*, единъ отъ ловцитѣ.

— Пази се Родаре!—извикахъ азъ.

Но, Родаре бѣше силенъ ездачъ, прилепенъ върху великолепната си кобила, летѣше предъ самия слонъ. А пѣкъ слонътъ, увѣренъ отъ преследването, тичаше само подиръ Родаре и не виждаше какво става отдире му. Другитѣ ловци го настигнаха, Тагеръ скочи отъ коня, измѣкна сабата и неусѣтно